

ce foreslår, får man en samlet velstandsstigning på ca. 56 mia. kr.

Tænk engang al den velfærd, alt det gode, man kan gøre for de penge! Tænk på alle de yderligere skattelettelser, man kan give, tænk på alle de vækstpakker, man kan lave for de mange penge, hvis man først tog fat dér i skattereformen. Men det er i de her dage, og det illustrerer debatten også, som om det hele er ved at drukne i meget, meget fantasifulde øvelser i, hvad for en form for hjemmeserviceordning man kan lave – det er, når SF er mest visionær – eller hvad for nogle kloakker vi skal reparere, eller hvad man nu kan gøre.

Alt er fokuseret i forhold til en helt traditionel politisk debat om, hvor vi kan bruge flere penge; men der er ingen, der diskuterer, hvordan i alverden vi får skaffet de penge, hvordan vi får skaffet de hænder, der skal til, og hvordan vi får lavet den rigtige reform først. Og den rigtige reform er altså – i den situation vi er i nu – først i skattesystemet. Vi har i dag i Skatteudvalget også haft møde med repræsentanter for Skattekommissionen, som bekræftede, at det er der, man skal sætte ind. Det er skattesystemet, som er den helt store hindring.

Det er, som om man har bestemt sig for, især fra venstrefløjens side, at dem, som man mener skal være motoren i at få os ud af den finansielle krise, er hundrede borgmestre rundt om i landet. Hvorfor i alverden er det ikke de danske familier, der skal være motoren? Hvorfor er det ikke dem, vi skal sørge for at give de penge mellem hænderne, som gør, at der igen kommer optimisme tilbage i vores samfund; så de begynder at efterspørge arbejdskraft hos den lokale håndværker, som så kan komme ud af sin kreditklemme, fordi der igen er noget at betale med? Hvorfor er det, man tror på, at alting skal gå igennem offentlige kasser, før vi kommer ud af en finansiell krise? Det er ren hokuspokus, og det har ingen gang på jorden, hvis vi virkelig skal klare de udfordringer, vi står over for.

De udfordringer, vi står over for, er enorme, og vi er ikke i en situation, hvor vi bare kan klare dem alene i Danmark, men vi kan trods alt vælge at tage fat i de rigtige redskaber til at starte med. Men hvad er det endt med? Det er endt med en diskussion om, hvem der hurtigst muligt kan bruge så mange af skatteborgernes penge som muligt. Og hvis man ikke kan finde tilstrækkelig mange penge nede i skatteborgernes lommer, kan man bare lave et ufinansieret offentligt forbrug, som sparker en vis legemsdel

ud af, hvad vi ellers har været vidne til gennem de sidste 15-20 år, hvor der trods alt heldigvis har været en vis form for styring. Men det er slet ikke der, man er.

Vi siger i bund og grund nej til at gøre det rigtige, fordi det hele ender i en misundelsesdiskussion om, hvem der får hvor mange kroner ud af en skattereform. Vi siger nej til at blive rigere, til at komme ud af den finansielle krise, fordi vi har den her utrolig triste angst i det danske samfund, primært i det danske Folketing, for at sige: Jamen det kan godt være, at der er nogle, der får mere ud af det end andre, men til gengæld får vi samlet set en større velfærdsstigning, også i den offentlige sektor, som gør, at vi har råd til at gøre det rigtige og bryde nogle af de dårlige mønstre, som vi har på nuværende tidspunkt.

Kl. 15:05

Formanden:

Tak til hr. Anders Samuelsen. Der er ingen korte bemærkninger, og så er det hr. Frank Aaen, som afrunder som ordfører for forespørgerne. Derefter kommer ministeren. Jeg forsøger at holde det sådan lidt skarpt, så hver fra oppositionen kan få et spørgsmål til ministeren efterfølgende. Vi har en tidsfrist, der hedder 2 timer til hasteforespørgsler, men det er rimeligt, at man kan stille spørgsmål til ministeren.

Hr. Frank Aaen.

Kl. 15:05

(Ordfører for forespørgerne)

Frank Aaen (EL):

Arbejdsløsheden tordner i vejret, og de sociale problemer vokser, og vi har i dag haft den første større debat i Folketinget om situationen, og hvad der kan gøres ved den.

Men i den debat har regeringen ikke haft noget som helst at byde på. De siger, at de rejser rundt i landet og ser på det. Jeg ved ikke, hvad de har set. Virkeligheden har de i hvert fald ikke fået øje på, det er helt tydeligt; det er lykkedes dem at lukke øjnene, hvis de overhovedet har været i nærheden af at kigge på de reelle problemer, der er ude i økonomien. Vi har kun hørt genbrugstaler fra regeringen fra dengang, det budrede derudad, som de siger, men ikke nogen taler, der tager højde for, at vi i dag har en helt anden situation. Der er ikke et eneste bud på, hvor slagteriarbejderen, der er fyret, skal finde et nyt job; der er ikke nogen bud til håndværkeren, til 3F'eren, til funktionæren, der nu er ramt af arbejdsløshed.

Der er ingen tvivl om – selv om det ikke er sagt så klart i dagens debat, så ved vi det også